USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **I. H.**, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2016, č. j. MV-3929-3/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, č. j. 45 A 11/2016 - 79,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce, advokáta JUDr. Petra Novotného.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem ze dne 17. 5. 2018, č. j. 45 A 11/2016 - 79, Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) zrušil rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2016, č. j. MV-3929-3/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo žalobci zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 9. 2013, č. j. OAM-37044-23/DP-2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 24. 8. 2017, č. j. 45 A 11/2016 – 49, rozhodnutí žalované a jemu předcházející rozhodnutí ministerstva ze dne 4. 9. 2013 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud rozhodnutí žalované považoval v části za nepřezkoumatelné, jelikož se vůbec nevyjádřila k otázce, zda žalobce plnil účel pobytu podnikání, pokud vykonával povinnosti plynoucí z postavení společníka. Krajský soud dále nesouhlasil se závěrem žalované, že postavení žalobce v pozici jednatele bylo účelové. Jednotlivé pozice v obchodní společnosti (společník, jednatel) podle soudu nelze striktně odlišovat a rozhodující bylo, zda žalobce reálně ve prospěch společnosti vyvíjel soustavnou činnost zajišťující její podnikání. Přestože ze správního spisu plyne, že žalobce nevedl obchodní jednání, na chodu společnosti se do určité míry organizačně podílel (kontrola a vedení pracovníků na stavbách atd.). Žalovaná podle názoru krajského soudu postavila své závěry na velmi úzkém pojetí jednatelství. Krajský soud měl za to, že z celkového kontextu zjištěných skutečností nelze dovozovat, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu. Žalobce pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání již od roku 2008 a povolení mu správní orgány dokonce již jednou prodloužily. V těchto předešlých řízeních správní orgány detailněji nezkoumaly vztah mezi žalobcem a společností. Aniž by se změnily skutkové okolnosti, dospěly správní orgány v případě nynější žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu k opačnému závěru a žádost zamítly. Ostatní žalobní námitky krajský soud za důvodné nepovažoval.

[3] Tento rozsudek Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017 - 38, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Nejvyšší správní soud předně dospěl k závěru, že ve smyslu zákona o pobytu cizinců náleží pobytové oprávnění za účelem podnikání pouze členům statutárního orgánu obchodní společnosti, nikoliv jejím společníkům, což odpovídá také smyslu institutu povolení k dlouhodobému pobytu, které je nezbytně spojeno s osobní dlouhodobou přítomností na území ČR. Výkon práv a povinností společníka spočívá zejména v účasti na valné hromadě společnosti, která rozhoduje o zásadních záležitostech z hlediska fungování společnosti a stanoví dlouhodobé cíle společnosti. Nejedná se však o každodenní rozhodovací činnost, která by vyžadovala dlouhodobou osobní přítomnost cizince na území. Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasil s názorem krajského soudu, že se žalovaná měla při posuzování žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zabývat také účastí žalobce v pozici společníka obchodní společnosti, a konstatoval, že rozhodnutí žalované není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

[5] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda žalobce skutečně vykonával činnost jednatele společnosti, a plnil tak podnikatelský účel svého pobytu. Uzavřel, že skutečnosti zmiňované žalobcem v průběhu správního řízení nesvědčí o tom, že by vykonával funkci jednatele. Doložením pracovní smlouvy a potvrzení o výši příjmů ze zaměstnání žalobce prokázal, že se společností má sjednán pracovní poměr na pozici dělník. Tomu také odpovídá žalobcův popis náplně práce pro společnost. Pobyt za účelem podnikání nemůže sloužit cizinci, jehož působení ve společnosti spočívá pouze ve výkonu závislé činnosti na základě pracovní smlouvy. Jedná se o jiný účel pobytu na území - zaměstnání a podnikání není totéž. Na věci nemůže nic změnit ani skutečnost, že v minulosti správní orgány žalobci již dlouhodobý pobyt za účelem podnikání prodloužily. Navíc se v mezidobí, s účinností od 1. 1. 2011, změnila, resp. zpřesnila, právní úprava

pobytu za účelem podnikání v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců z povahy věci nezakládá cizinci nárok na to, aby bylo jeho žádosti o prodloužení trvání povolení k dlouhodobému pobytu vždy vyhověno.

[6] Svým v pořadí druhým rozsudkem krajský soud, zavázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, kterou napadl rozsudek v celém jeho rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Stěžovatel má za prokázané, že ve společnosti reálně působí jako jednatel, nikoliv pouze účelově, jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku č. j. 10 Azs 334/2017 - 38. Skutečnost, že je žalobce u společnosti současně i v zaměstnaneckém poměru, není v rozporu s účelem povolení k dlouhodobému pobytu.

[9] Správní orgány dále zcela ignorovaly skutečnost, že stěžovatel disponuje i živnostenským oprávněním (od roku 2013), na jehož základě vykonává podnikatelskou činnost jako OSVČ. Z tohoto důvodu stěžovatel žádal v roce 2014 o změnu účelu pobytu.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přípustná. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. *(k)asační stížnost je (...) nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*.

[12] Stěžovatel nenamítá, že by se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[13] Judikatura Nejvyššího správního soudu vykládá pravidlo, že kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, restriktivně v tom smyslu, že nepřípustné je opakované posuzování právní otázky již jednou posouzené Nejvyšším správním soudem, nezměnily-li se v mezidobí rozhodné skutkové okolnosti či relevantní právní úprava. Není rozhodné, kdo podával první kasační stížnost a kdo druhou, podstatné je, zda má být posuzována tatáž právní otázka (viz k tomu v podrobnostech usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, body 18 až 26).

[14] Rozhodné skutkové okolnosti se v nyní projednávaném případě změnit nemohly, neboť jsou fixovány pravidlem, že krajský soud vychází při posuzování žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). I Nejvyšší správní soud tedy ve svém prvním rozsudku posuzoval věc tak, že skutkový a právní stav byl pro účely jeho rozhodování fixován ke dni vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí. Tak tomu bylo i při vydání druhého rozsudku krajského soudu a je i nyní v řízení o druhé kasační stížnosti. Změna skutkových okolností či rozhodného právního rámce tedy nepřipadá v úvahu.

[15] Nejvyšší správní soud v prvním rozsudku řešil dvě právní otázky.

[16] V bodech 12 až 20 (oddíl III. A. Dlouhodobý pobyt za účelem podnikání v případech společníků obchodních společností) řešil právní otázku, zda cizinec splní účel pobytu podnikání, pokud vykonává činnosti související pouze s postavením společníka, a dospěl k závěru, že nikoli a že ve věci stěžovatele bylo třeba, aby tento vykonával funkci statutárního orgánu právnické osoby (společnosti s ručením omezeným).

[17] V bodech 21 až 31 (oddíl III. B. Faktický výkon funkce jednatele) řešil právní otázku, zda stěžovatel fakticky vykonával funkci jednatele, a po rozboru rozhodných právních pravidel i skutkových zjištění shledal, že žalovaná správně dospěla k závěru, že stěžovatel tuto funkci nevykonával. Ztotožnil se s žalovanou, že nebyl dán důvod k prodloužení pobytu stěžovatele, neboť se neprokázalo, že stěžovatel skutečně plnil účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu. Je nutno zdůraznit, že Nejvyšší správní soud ve svém prvním rozhodnutí implicitně shledal, že žalovaná dostatečně zjistila skutkový stav a své právní závěry přezkoumatelně odůvodnila. Nejvyšší správní soud totiž rozhodnutí žalované podrobil věcnému přezkumu tím, že právní závěry žalované na základě skutkových zjištění jí opatřených, k nimž nevyslovil výhrady, konfrontoval s právními závěry krajského soudu, přičemž závěry krajského soudu shledal nesouladnými se zákonem (viz k tomu usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 6. 2017, č. j. 2 As 179/2016 – 66, bod 24; v samotném prvním rozsudku Nejvyššího správního soudu k tomu viz zejm. body 28 a 30 a celkový rozbor rozhodných skutkových okolností v oddíle III. B.). Z výše uvedeného plyne, že Nejvyšší správní soud ve svém prvním rozsudku závazně posoudil ve věci stěžovatele právní otázku, že stěžovatel fakticky nevykonával funkci jednatele společnosti s ručením omezeným, u níž byl jako jeden z více jednatelů zapsán v obchodním rejstříku. Tímto posouzením je Nejvyšší správní soud vázán i ve svém druhém rozhodnutí a nemůže se od něho odchýlit.

[18] Obsahem kasační stížnosti je jediná stížní námitka, a sice že stěžovatel fakticky vykonával funkci jednatele společnosti s ručením omezeným a že krajský soud nesprávně usoudil, že tomu tak nebylo. Za této situace není uvedená stížní námitka přípustná, jelikož jejímu věcnému projednání brání, že již dříve byla Nejvyšším správním soudem posouzena. Dodatečná či detailnější skutková argumentace stěžovatele na tom nemůže nic změnit, neboť Nejvyšší správní soud, jak již bylo výše zmíněno, ve svém prvním rozhodnutí považoval skutková zjištění a právní argumenty žalovaného za dostatečné k tomu, aby mohl rozhodnou právní otázku posoudit.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z výše uvedených úvah vyplývá, že kasační stížnost stěžovatele je nepřípustná. Jejímu věcnému projednání brání § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jelikož jediná v ní obsažená

stížní námitka se týká právní otázky, která byla již ve věci stěžovatele závazně posouzena Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017 – 38. Nejvyšší správní soud proto nepřípustnou kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá (ve spojení s § 120 s. ř. s.) o § 60 odst. 3 větu první, druhou alternativu s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

[21] O vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu